

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Kallas Källön; twiswelsutan af någon där befrä-
lig källa. Utom god Fepshamn, och Stön ankare-
grund, är wattuloppet djupt omkring hela Den-
at om et Gille-residens här anlades, wore det u-
ur wägen: helst ämne til byggnad kan erhållas i
litec stücke därifrån, nämligen på Steningsön. Jag
menar likwäl icke sten, utan timmer; och må, til
större upmuntran, gifwa tillika förslag på arbetar-
re, som förfriskas utan möda från Sjörn, och
andre närgränsande ställen. Sluteligen är denna
ägarndom sal, och låter sälja sig, om någon därom
anlitter Commissarien, Herr Jöns Kihlman, som
träffas genom bref på Kongälf och Steningsö.

För mellankomna hinder, upskjutes den wärligen
i Upsala staden uthlyste Auktionen på et parst jäm-
til den 31 Juli, då äfwen några hundrade colffer
bräder därstädes säljas.

Rättelser.

Det är mer än en metaphysisk omögelighet, at
slippa denne Artikeln i Magasinet. Sid. 387, r. 15
står lew. läs Num. hwarmed jag, som misstog
mig på 3 och 4 Mosebok, emot all förmodan och
rättighet, gifwet tredje Prädikanten, Herr Ryker
herden Carl Brag, en owäntad Text, och et af
wåra Economiska kärnespråk, i ställe för en tröf-
lig döds-ätanke. S. 422, r. 3, står Ortogr. läs
Orthogr.; s. 439, r. 20, står öster, läs wester; och
på följande sida, näst intill sista raden, står inuanti,
läs utanfil. Detta war nog syndat på en månad.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 26 Julii 1760.

Om Ekeplantering.

Det låter orimeligt, hwad jag på et ställe omta-
lat, då jag hållet för galenskap, at plantera
ek. För flera år tillbaka trodde jag, at detta trä-
det framför alla borde både planteras och fredas,
och jag minnes ännu, hwad min inbilning stödde
sig wid. Jag mente, at Sveriges Borgerkap
skulle med handel och sjöfart grunda och öka lan-
dets wälmåga. Jag trodde, at en lewantefarare
på et år skulle inbringa mer National-båtnad, än
en Fabrique, som drefs med så pas många arbetar-
re, som den förres sjöfolk; ja, jag trodde, at detta
skulle hjälpa Manufacturerna i gång och full drift.
Men de tar tänka på sjöfart, utan ekefogar?
Utom des mente jag, at eken är et träd, som be-
talar rikeligen sit tilbörliga rum, medan det står wid
rot, ej mindre än sedan det blir fålt, om hon ock
kan då brukas til köl-träd och plankor. Jag för-
skrade mig, och hade rätt så när måst taga drop-

par, då en Herre sade, at ingen tänker på antingen at freda eller plantera eken, intill des hon blir så rar, at hon måste i små åsar förskrifwas utifrån; fast jag nu tror, han hade rätt. Men med alt detta, är jag af helt andre tankar.

At plantera en ek, eller at freda en ung ekeplanca på sina ågor, är at upföda en orm i sin egen barm, som antingen skal sticka den som planterar, eller des barn. Detta är et almant ord i landsorten, och förfarenheten har lärt mig, at det är sant.

Jöns i Stenbacken hade en hop Ekebuskar, som efter gamla och för 200 år sedan sålda ekar upvuxet. De woro en tillfugt för halfwa sofnen: och när någon behöfde en slädeswedje, et klafämne, en prägel-käpp, så gick han i Stenbacken, medan Jöns orkelöds sof. Jöns hade ingen annan förmån af sine ekebuskar, än at tjundra et par bockar där. Men hwad hände? Et par af Nämndemännen berättade det för Fogwaktaren, stubbarne blefwo synt, Jöns i Stenbacken ständ; och som han ej kunde wärja med ed, at han ju kanske taget i sine buskar något klaf-ämne, så måste han i den dyra tiden muta med så mycken råg til hwardera, at hans ungar fingo äta brödblöf.

Anders i Widet hade en wän, som berättat honom, at om man sådde ållon, skulle där wåra up ekar; han försökte detta järteknat, och hade nästan håpnat öfwer, at det gick an; hans ekar wuro frodiga, raka och wakra: på icke många år hade Anders en wacker ekelund, där han sågnade sig om Söndags eftermiddagarne. Men hwad hände? En

En Sommar kom Saltpetersjudaren i sofken, och fodrade ekewed. Anders blef wilsint, som en björn, då Nämndemannen utshnte hans unga wakra ekar, och swor i istren, at aldrig mer så ållon.

Herr Lars i Aleberg, en hedersgubbe och redelig Prest, hade roat sig med sin wakra barne-fäwa, och låtet dem sticka ned ållon i jorden bland buarne. Eterna wårte up, och hade hunnet til en wacker högd, när en morgon hwar endaste en funnos på stället affuggne, til gubbens grämelse. Jag tror, at någon förständig man i sofken hade sått en spådoms ande, och tänkt wilsigen: Herr Lars och hans barn hafwa ingen lott eller del i Jsrael. Hans gråa huswud lägges neder innan kort, och hwar taga hans barn wågen? Det äro wåra barn, som skola pligta för dessa ekar, därföre är bäst at göra pinan kort, och fälla dem, innan yrån skal döna förhårt, och innan de blifwa så dryga, at återän efter deras nytjande kan röja brottet. Herr Lars betänkte oc detta wilsigen, tog och planterade aldrig et mer, ej heller hans barn.

Churu jag nu kan bedyra, at dessa Historier äro sanna, så känner jag likwål en lust, at återtaga en galenkap, som jag i några år ej blifwet warse i mit sinne. Ah! säga mine tankar, blif nyttig i dit Fosterland, kan du änsfönt ingen nytta hafwa där af, ej heller dina barn, så fasta pennan, skrif mindre, och gör mer til saken, hwar och en ser lätt, at du småsalkas. I är gifwer Gud gröda, och I äro wåra ållon. Hic Rhodus, hic salta. En tunna öl, och två violtner på bondens, göra en wacker

wacker planter-hage. Grip til, börja med A-park, därpå L-lund, sedan G-hult, och därefter C-skog, den sifte huse lutter Sepswirke.

Ja, ja. Där wil mer til plogen, än hwißla. Jag orkar icke bryta sten, hägna och arbeta. Jag tilstår, at de store bokstäfwerne röra mit innersta. Jag ser wäl mögligheten; men nej: det är bäst at låta bli. De handlande ha frihet, at köpa priser af frigande utlåningar. Efterslåf är tort och stråft, efen bränner bort backen, och kanske klistwer bergen, at de ramla öfwerända. Desutan måste mine åhörare pligta, eller harmas, då ekarne skola galtras, och jag sjelf på mine gamle dagar ställas under fuktel och uppsigt, förtal och annärning. Nej men, det är bäst at leswa min lilla återstående tid i stilhet. Jag åstundar intet mer, än jag har, och hinner swäriligen stöta mer än jag bör. Farwål, kära skogsplantering, jag wänas i ögonen wid det ordet: Jag ser mig tillbaka, som en den där tager afsted, och wil intet resa. Men wi måste siljas åt. Farwål! andre, som orka mer, som hafwa mer ledighet, mer insigt, torde så göra början, innan jag dö. Jag tror, at mina små sansagor uptäkt något, hwad som måst hindras. Den som wil weta mer, läse Herr Baron Brantners affhandling om skogsöddor, och stadne litet wid et ord. Men gissa sjelf, hwilket det är *; ty jag wil hwarken förtjena någons owänskap, eller wara utståld för någons agg. Farwål skogsplantering!

* Om jag giffar rätt, äro skogswaktare nämde i den berömda boken.

jag skal bedja godt för dig. Gud gifwe dig sådane, at wårda dig, som äro människo-wänner! Farwål.

Silvester.

Tal, hållet i Salomoniske Trimumare-Logen.

Det förtroende, hwilket gifwet mig ord i edra sammankomster, satte tillika mit sinne i nog oro och bekymmer. In förefom mig edert wal såsom förhastat: än war jag på wägen at hemligen misstänka den uprigtiga wänskap, som förenar oss, och som ömmar jämwäl wid det alraminsta. Jag sag på mig sjelf; och sökte efter de egenstaper, som både utgöra och pryda en wältalig: Jag sökte; men af de förre sann jag blott et wälmenande sinne, och af de senare allenast et billigt mistroende til mig sjelf. Ehuru nödwändigt det och är för en Taleman, at wara wälsinnad och mistro sig sjelf, i synnerhet då anledningen därtil liknar min; utgöra de likwäl så liten del af hans egenstaper, at man sällan blifwer warse dessa, hwarest man ser de andre lysa. En ledig tunga, behageliga utforsgåfwor, fria naturliga tankar, och et efter ämnet alltid uprymt sinne, äro de egenstaper, som man bör wänta af mästare i talekonsten: egenstaper så nödwändiga för en witter, som tyfslätenhet, med et vedeligt och medlidande hjerta, för hwar ägta Trimumare. Wär själ är et fritt och tänkande wäsende; hon låter påtruga sig ej en gång de solflastraste sanningar. Ingen magt ändrar hannes föreställningar,

stålningar, och intet tyranni händes domar. Hon ser en dygd; men utöfvar händes ej strar; ty hon ser händes ej innom den synpunct, hon borde. Dygden bör framställas, och med sina rätta färgor af Pilbras; då först behagar hon, och intager: då blifwer hon of kär; och i kärleken är intet tvång. Lyckelige älskare! tillåter, at jag fallar eder så; ty här samles vi ju, at upbyggga dygden et wärdigt Tempel. Denne kärleken löner of ej med ord och beklommer, ej med ånger och misstankar. Lyckelig of den, som äger förmåga, at göra nyttiga sanningar behageliga, och nog styrka at slingra de mörker, som göra dem så ofta för of osynliga.

Men huru sparsamt utdelar icke förhuden de egenkapet, som födras härtil, och huru fallan ser man dem icke förenade hos en? Detta, M. B., detta är orsaken, hwarför jag mindre billigar edert wal, som til edert eget nöge bättre fallet på en annan. Wår förre Taleman har wisat sig wärd edert förtröende, och uplyst in til den minsta af sina pligter. Han har utan fruktan och häpenhet in för så många witra och granskande öron talat. Hans lyckeliga snille har ena gången efter den andra framafstrat wärdiga foster, wärdiga at tråda för det allmännas ögon. Jag wore den otaksamaste, om jag ej med tillgifwenhet erkände edert förtroende; men of tillika den förwägnaste, om jag smifrade mig med det säfänga hoppet, at kunna swara på edert emot. Så ofta jag får det något at tala i wåra sammankomster, så wänter af mig blotta sannheter, och ej den granlåt, som pryder dem, eller de

Krydder,

Krydder, som i almänhet göra dem smakeliga. Sanningen äger styrka, utom dessa tillsatser, och behag i sig sjelf. Hon har ej allena icke af nöden smink och glitter, utan hon hatar desamma, och wil ensam hafwa den hedren, at intaga och förnöga. Jag ärnar därföre ej en gång bjuda til, at betaga händes en rättighet, som är händes så naturlig. För öfrigt skal det lindra mit beklommer, och minska den fruktan, med hwilken jag emottaget mit ämbete, at jag får i trygghet tala, ej bland ofände, ej bland dem, som söka förgift i de ofskyldigaste tankar, och ej bland dem som mästra alt, och göra sjelfwe intet, utan bland de uprigtigaste wänner. At utbedja mig eder wänfkap, wore ju därföre at fela; hon har redan länge hedrat mig, och om ärgirighet hos mig har rum; så skal hon endast nytta sig uti mödan, at göra mig eder wänfkap wärdig.

Wårt Tempel wåre mer och mer
Uppå de grunder som ej swigta!
At lasten hon må stjelpas ner,
Och med sin undergång så pligta.
At dygden må sit offer få:
At andre utaf of må lära,
At redlighet i hjertat bära.
Kom, mine Bröder, lager så.

Öhrwall.

Slutet om Aspenäs.

Jag kommer nu til det, som bort, efter wänfgheten, först onttalas, om affigten waret enahanda.

da. Aspenås är i sig sjelft allenast et helt henneman, men af de bätre. Desutan ligger et, bredt wid beläget, och Ry kallat, under detsamma, och kan med beqvämlichkeit brukas, emedan godsten och grödan föres således från och till Säteriet. Ången är anseelig och gräsrik, förbättrad är ifrån år genom rothugning och flera medel, så at 1600 staccar hö fås nu för tiden, hwarföre och 97 klafbundna kreatur, 14 hästar, 80 får, någre stalloxar och kalfwat oberäknade, föddes i förledet år. Åker uptages i samma mån, som ången förbättras; och såg man et nytt hwete- och råggårde, det förra af 7 til 8, det sednare af 11 til 12 tunnors utsäde; bägge med råta, djupa och breda diken försedde. Därtill med är mycken annan oländig mark här och där uptagen. Wid gården äro 5 beteshagar, på Draunersta wiset inrättade, hwilke tillika med ångarne äro wäl omgårdade, och med löstrån rikeligen pryddes. Under Aspenås höra desutan flere särskilte skogar, som gran- och furu- samt ekeskog, utom al- och björkshagar. Twänne stora ekar wid gården, nämligen Herregårds- och Länsmans-eken, äro offanteligen märkwärdiga. Sjön Aspen, tre sferdingar lång, och hälften så bred, omgifwes med torp och gårdar, som til största delen lyda under säteriet. Watnet är ganska fiskrikt; och detta är alt, hwad jag i hastighet märkt, eller funnet wärde at göras almant. Hela härligheten kan jag ej beskrifwa, och än mindre wärdera; men önskar upriktigt, at flere tänkes efter råd och ämne följa Herr Assessor Jacobsons efterdöme. Jag bör ej förgåta, at alla dagswä-

ken,

ten, som förbättringen åskat, men bönder och torpare til större delen gjort, hederligen blifwet betalta. Bönderne kunna nu mästreligen både rothugga och spränga, at förtiga annan intagen lärdom.

Min Herre,

Wid lediga stunder hafwer jag samlat följande Anagrammer, som nu öfversändas.

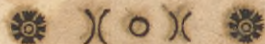
Wore Edar oförtrutna möda mindre, at så förnöja, som gagna läsare, wägade jag ej sända så små waror til Magasinet.

Lycket och smaken har i alla tider sina omfiften och ölfiket. Man finner och i minnes-böckren igen en tid, då Hieroglyphiska skrifningsättet hade sine doctare, hwilke och ännu gifwas uti Asien, och i synnerhet hos Chineserne.

Åfså hafwa och Anagrammer haft älskare och idkare; men swårigheten, at på alla namm uprefa någon betydande Anagrammatisk bygnad, har gjort en så onyttig konst agtad därest. Ty genom Anagrammatiska häxerier förwädes säkerligen mer lycka och möda, än qwickhet. Inbiltnings-kraften slyssattes likwäl med hieroglyphien.

I et Magasin finner så wäl det ringare, som det kostsamare, sin tildelta wrå; och ehuru det ej faller alla af hushållet i smaken, så får man doch hafwat, til någon älskares nöge.

I. *JESUS*. Anagrammaticæ: *Vis es*, hwilket och innehålles i denna vers:

JESUS vis est una salutis & omnia salvans,
Jure salutiferi nomen & omen habes.

2. Jeova - - - a. e. i. o. u.

Märkligt är, at det Hebräiska ordet Jeova består af alla fem vocalerna, och torde där under ligga denna hemlighet, eller åtminstone erinran; at såsom intet ord i vida werlden kan utan vocalernas tillhjälp utnännas; altså kan ock utan Jeova eller Herren den Högste ingen ting i werlden bestå: hwarföre ock detta distichon är sammansat:

Quinque simul junctis constat vocalibus una
Dictio: nil majus magnus hic orbis habet.

3. Pilatus frågade en gång uti Joh. 18: 38. den högsta Sanningen, wår dyre Frelzare: Quid est veritas? eller: Hwad är sanning? Artigt är, at då detta frågas, och beswoaras på latin, så ligger swaret Anagrammatice uti frågan:

Est vir qui adest.

4. Herr Carlsten i Stockholm har gjort en Me-daille öfwer wår salige Luther, hwaruppå namnet sålunda förbytes:

Martinus Luterus: - Vir multa struens.

5. Gustavus, då man menar wår store affomnade Konung Gustaf, har sit ojämförliga hufvudsinne uti sit namn, såsom uti en makalös Föld, hwaruti detta ordet igenfinnes: Augustus.

6. Ari-

6. Aristoteles war wäl onefelligen uti sin tid det, som uti hans namn innehålles: Sol erat iste.

7. Mången torde kalla logica per Anagramma Caligo, doch med orätt.

8. Paulus Apostolus förtjenat med billigaste skal detta Anagram uti wist afseende: Tu populos Salvas; men

9. Det ordet Minister tillkommer ej detta Anagram Mentiris: det är wist, at

10. Carolus Duodecimus alimant förtjenat detta: Duc Suedos miraculo.

Hjortberg.

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 23 Julii.

London	-	-	64 $\frac{3}{4}$	-	-	Dal. R:mt.
Amsterdam	-	-	60 $\frac{3}{4}$	-	-	M.f R:mt.
Hamburg	-	-	63 $\frac{3}{4}$	-	-	M.f R:mt.

Ankomne äro Skepparne William Stead ifrån Leich med barlast, Christen Thorson ifrån Skagen med torr fisk, John Hodge ifrån Amsterdam med barlast, William Robertson ifrån Leich med fyrkol,
Anders

Anders Andersson ifrån Lemfils med stenkol, och Richard Harrisson ifrån Ahlborg med barlast.

Utgångne äro Skepparne Alexander Jamieson til Aloway, James Patrick til Perth med järn och bräder, Friedrich Zende til Frankrike med järn, stål, spik och bräder, Eric Pederson Nees til Norge med nederlags-bränwin.

Helsingör. Den 7 Julii anlände Skepparne Helse Larsson ifrån Ulberg til Stockholm med fill, Peter Larsson ifrån Kostoock til Warberg med ärter, Anders Graf från Riga til Göttheborg med lin, Jens Person Elemen från Landscrona til Göttheborg med styfwer. Den 8. Peter Nils Strömsbeck från Bourbeaux til Norrköping med win, Lars Larsson från Bergen til Östersjön med fill, John Dütschman ifrån London til Stockholm med barlast. Den 9. Hindrich Kadelef från Bergen til Östersjön med fill. Den 18. Daniel Hagberg från Marstrand til Stockholm med fill, Peter Erdlands son från Helsingör til Göttheborg med socker. Den 20. Swen Kullin från Kostoock til Göttheborg med Glas, Salomon Frid. Sebergren från Carlshamn til Lissabon med bräder.

Små Kyrko-tidningar.

I morgon prädikar Kyrkoherden, Herr Mag. Ekebom, uti Kronhuset.

I Swenska Församlingen äro, ifrån den 17 til den 24 dennes födde 6 Gosse- och 2 Flickobarn: Wigde Elsmakaren Johan Fridric Bouschett och Jungfru Anna Örn, Socker-Raffinaduren Olof Norling

Norling och Jungfru Johanna Apelberg, Brandt-drängen Johan Person och Pigan Anna Gundberg: Döde Enkan Ingrid Bengtsdotter af frossa, 1 Gosse- och 1 Flickobarn af slag, och 1 Flickobarn af maggsuka.

I Lyska Församlingen födt et barn: Död Capitainen wid Ostindiska Compagniet, Herr Paul Roland von Schoting.

I Kronhus-Församlingen döde Soldaten Conrad Oglut af okänd sjukdom, och tvåanne barn af slag och koppor.

Witterlekar.

Ode öfwer Ödet.

Du Allmagts Gud och ordnings Herre!
Som efter oss fördolda slut,
Har lopp och Risten statat ut,
Så för det större, som det smärre,
Ach gif, at wi i all vår tid
Må wörda Ödets höge lagar,
Och ej förnöra wåre dagar
Med lärda forger, lif och strid!

Wårt Stam-par från den Högstes händer
Til själ och kropp fullkomligt gif,
Men för et äple mista fick
Ufsaligt lif och Himla-länder.
Ach, hwilken swär och bister dag!
Här börjas alla Ödens Ode
För dem, som lewa bland de döde;
Här stiftas wanflighetens lag.

De flestas kamp med grymma öden,
 Inunder modrens hjerta sker,
 Man flere lik i waggan ser,
 In mid den sista ålders-nöden,
 En ädling, i sin ungdoms wår,
 I ödens drägt sig låter wesiwa,
 Då gubben mått at länge lesiwa,
 Nytt tidehwarsf begynna får!

En usling, trykt af köld och hunger,
 Om öden ber hwart ögneblick,
 Doch, efter ödets dolda stiek,
 Får lesiwa ut en frist och unger,
 På hastwet sjömar lyttlig år;
 Men då han nögd til hamnen hinuer,
 Det hårda domslut för sig finner;
 At utan skonsmål drunkna där.

Från Far och Mor, och hwad of gläder,
 Til stora wår en annan far;
 Men Ödets wilja med sig har;
 I förtid följa sina säder,
 Den tredje från sin koja går,
 Och åger endast säck och krenka,
 Men tågar hem med prägtig lycka,
 Och tåller många sälla år.

En Kung, som wunnet folk och länder,
 Och intåg har med segerpragt,
 Får rökwerk för sin stora magt;
 Men ödet snart hans lycka wänder:

Är uti en och samma blink,
 Monarkens frönta hjesa krossas,
 Och trärens band och bojer lossas,
 När ljungelb får den minsta wink.

I jordens och i mammons trälar,
 Som hållen det för werkligt godt,
 Som fyller edra önsknings-mått,
 Fastän det kostar edra själar.
 Er åsän får et ömkligt slut;
 Är stott och throner wråkas neder,
 Som högmob har wigt in ät eder,
 När ödet ger befallning ut.

Men i, som tåligt Gud förbiden,
 Och aldrig fällen hopp och mod!
 Som witnen med ert eget blod
 Om kamp och seger uti tiden.
 I stolen, frie från förtret,
 I ewig lust och glädje swäsiwa,
 Där man behöfwer aldrig bäsiwa
 För skisten, tid och ewighet.

Du, som de dödeligas skisten
 I dina Almagts händer har,
 Ach, gör din åra uppenbar,
 Från waggan til den mörka Gristen!
 Ach låt of kraft från högden få,
 At uti alla våra öden,
 I lifwet och den bitra döden,
 Som hjeltar oförsträkte stå.

Kundgörelser.

3 dag har jag återredskap til öfverflöd.

1. En gammal meriterad wagn, af det öfvertäktta flaget, som rullat öfver 5000 mil, efter trovärdiga wittnesbörder, är nu sal på gamle bar, och kan köpas som en Antiquitet. Säljaren uppberor, om någon wil åka.

2. En på nyaste moden gjord, oförlifneligen wäl målåd, blåklädd och tresitsig wagn, ej utan stolar och stång. Om selar åstundas, gifwes ock tillgång i den puncten.

3. Hos Sabelmakaren Jock en fyr- och en tvåsitsig wagn, åswen en Chaise på remmar för 2 personer. Där finnas likaledes 4 stycken wagns-hjul, och en stor säng-säck, hwar på 3 faconnerade silfwer-galoner kunna med all beqvämlichkeit åka.

4. En heltäkt och tvåsitsig wagn, hwarom närmare underrättelse fås hos Herr Friedrich Loutin.

Hos Herr Johan And. Lamberg finnes nyligen infkommen Runnaby-säpa uti sjerdingar, emot billigaste pris.

På et här i Staden til handel wäl beläget ställe, angifwes at borthyras en frambo, jämte et wacker rum åt gatan, utom rymlig packbod in uti gården.

För 14 dagar sedan har en man på gatan tappat et knäspanne af silfwer: eho det tillrätta Passat, får 24 öre Silfwermynt i hitlön.

4 eller 5 tolfter wacker timmer, til 12 eller 16 alnar, finnes til köps: här om fås underrättelse hos Hr. Lieutenanten Wessborg wid wäcken på Drottningegatan.

Hos Herr S. Fred. Swensson finnes Citroner til köps.

Götheborgska

Magasinet.

Lördagen, den 2 Augusti 1760.

Min Herre,

Under det, at jag än ytterligare gör mig förwilsad om, huru wida Syster Ingrid Persdoters hjertnjupna bref til Axel Nilsson, hwilket jag äger, kan wara tillförene trykt eller ännu outgifwet, önskar jag kunna rikta Götheb. Magasinet med en annan Historisk handling, som angår Wadstena kloster, hwatifrån det öfwannämde brefs wet finnes gifwet Anno 1498. Berättelsen lyder så:

När Påfwen Gregorii den Trettondes legat kom til Stockholm til Konung Johan, war han den Påfwe legaten fölgagtig til Wadstena kloster, til at bese och besöka Nunnorne där woro; Konung Johan ledde den Påfwe legaten på wänstra sidan, kallandes sig ejus filium subjectissimum. När den Påfwe legaten kom til Wadstena kloster, och förnam där et sådant tillstånd, som honom behagade, tackade han Gud, sjungandes Te Deum Laudamus, at Nunnorne igenom Evangelii Predikan,